

HUPSZLI

Treszkony Katalin

Treszkony Katalin

HUPSZLI

Illusztrálta: Osváth Helén

Egy hatalmas hegy legtetején, ameddig az emberi szem már nem lát el, a felhők fölött van Tündérföld.

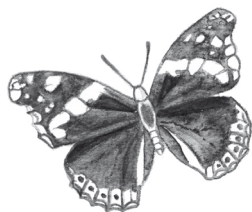
Itt élnek a tündérek. Icipici lények ők, akik ugyanúgy tudnak nevetni, sírni, örülni, haragudni, mint az emberek. Van köztük, aki szorgalmas, és van, aki lusta. Van, aki szeret sokat beszélni, s van, aki keveset szól. Vannak fiúk, és vannak lányok. Felnőttek és gyerekek. Tündérmamák és tündérpapák. Tanítók és diákok. Öreg tündérek is vannak, akik már 200 évnél is idősebbek, ők a Tüntikék.

Ez a történet egy fiatal tündérlányról szól. Ő minden tündér közül a legszebb és legkedvesebb, mégis mindig történik vele valami, egyik kalamajkából keveredik a másikba. Pedig Tündér Pankamanka – így hívják főhősünket – mindig jót akar mindenkinek, mégis néha rosszul sülnek el a dolgok.

Hallgassátok csak!

I. rész

Amelyikben kiderül, milyen nehéz felkelni reggel egy tündérléánynak, és hogy Pankamanka nagyon szeret iskolába járni, csak sajnos gyakran elkésik.

– Pankamanka! Ébredj! Megint el fogsz késni az iskolából! Boróka úr össze fog szidni!
– Így próbálta ébresztgetni egyetlen gyermekét Kamilla tündérmami, de sajnos nem túl sok sikerrel.

– Kelek, mami, kelek már! – mondta Pankamanka, azzal jóízűen átfordult a másik oldalára, és aludt tovább.

– Atyavilág, Pankamanka! Teljesen össze gyűrted a szárnyacskádat! Mondtam este, hogy kend be tündérolajjal! Hogy fogsz így iskolába menni?

Erre már Panka is felébredt, álmosan vizs-

gálgatta gyűrött szárnyacskáit, aztán meg-
rántotta a vállát.

– Majd legfeljebb nem repülök – mondta,
aztán hozzátette: – Gyalog megyek.

– Siess, siess! – sürgette tündérmami. – Most
már biztosan elkésel. Kérj szépen bocsánatot
Boróka tanító úrtól, és próbáld meg rendesen
viselkedni!

– Rendben, mami! – rikkantotta Panka-
manka, és gyors öltözködésbe kezdett. Gyű-
rött szárnyacskáit bedugta a ruhája alá, ma
már úgysem tud repülni velük. Kis tarisznyá-
ját a vállára akasztotta, megfésülte göndör
szőke fürtjeit, és kisietett az ajtón.

– Viszontlátásra ebédnél! – kiáltotta, és
elindult.

Dudorászott magában, vidáman lépke-
dett, pedig tudta, hogy el fog késni, de olyan
gyönyörűen sütött a nap, és olyan mesésen
ragyogtak a virágokon a reggeli harmatcsep-
pecskék, hogy még a késés gondolata sem
tudta elrontani a kedvét.

Amikor belépett az osztályba, már várta,

hogy Boróka tanító úr összeszidja, úgy mint máskor, de nem ez történt.

– Ülj a helyedre, Pankamanka! – utasította őt a tanító. Láthatóan nagyon fáradt volt ma reggel.

– Elnézést kérek a tanító úrtól... – kezdte volna mondani Pankamanka, de Boróka úr csak legyintett. Láthatóan nem érdekelte Pankamanka késésének az oka.

Minden tündérgyerek szépen ült a helyén, ők nem szóltak semmit. Megszokták már, hogy Panka vagy késik, vagy az utolsó pillanatban esik be az iskolába.

– Nos, ha mindenki itt van – kezdte a tanító –, akkor szépen vegyétek elő a tündérpálcátokat!

– Szent csipkebogyó! A tündérpálcám ott-hon maradt! – jutott Panka eszébe. Tegnap este addig-addig gyakorolgatta a varázslást, amíg a tündérpálcát elfelejtette visszatenni a tarisznyájába. Nem elég baj, hogy elkésett, még a felszerelését sem hozta el. Most mit csináljon? Hogyan mondja ezt meg Boróka úrnak?

Nem is kellett megszólalnia, a tanító úr észrevette, mi a helyzet, hiszen mindenki előtt ott hevert az asztalon a tündérpálca, csak előtte nem.

– Sajnálom, Pankamanka – mondta Boróka úr –, így nem tudsz velünk tanulni a mai napon, úgyhogy akár haza is mehetsz.

Mit tehetett mást szegény kis Pankamanka, könnyekkel a szemében, sírással küszködve elindult hazafelé.

2. rész

*Amelyben kiderül, mi történik a hazafelé vezető úton,
és megismerkedünk Pakli manóval is.*

Ballagott, ballagott hazafelé a mi kis tündérlányunk, gyűrött szárnyacskákkal és üres tarisznyával. Amellett, hogy igen bús volt, jócskán megéhezett, hiszen ma még egy falatot sem evett.

Ha legalább itt volna a tündérpálcám – sóhajtott –, varázsolhatnék magamnak egy jó kis málnakrémot, az majdnem olyan finom, mint a tündérkrémes torta.

A tündérkrémnél finomabbat el sem tudott képzelni. Készítésének titkát csak az öreg tündérek, a Tüntikék tudják, és csak annak árulják el, aki valamilyen különleges tettevel kiérdemli.

Rengetegféle virág mellett haladt el Pankamanka, és ha odafigyelt volna rendszeren az iskolában, akkor tudta volna, melyik ehető, és melyik mérgező.

Múlt héten, amikor ezt tanulták virágtanórán, Panka éppen azzal volt elfoglalva, vajon az ő ruhája szebb-e, vagy Tündér Belláé, akivel örökké túl akartak tenni egymáson. Amikor a tanító úr nem vette észre, Bella mindig hátrafordult, és kinyújtotta rá a nyelvét. Ez annyira bosszantotta Pankamankát, hogy képtelen volt odafigyelni arra, mit mesél a tanító a virágokról.

Ahogy így mendegélt, és gondolkodott magában, hirtelen összerezsent, mert egy éles hang rákiáltott:

– Hé, vak vagy?! Vigyázz, eltaposol!

– Pankamanka ijedtében kővé dermedt. Mozdulatlanul állt, nem jött ki hang a torokán.

– Mi az, megkukultál? – kérdezte a hang. – Itt vagyok a bal lábad alatt, úgyhogy le ne tedd!

Pankamanka nagyon lassan és óvatosan előrébb emelte a bal lábát a levegőben, s úgy

tette le a földre. Azután leguggolt, és úgy kereste a hang gazdáját.

– Manócska! – kiáltott fel, mikor megpillantotta Paklit, a kis manót. – Mi történt veled? Miért vagy ilyen picike? – kérdezte Panka, miközben két ujjá közé csippentve felemelte barátját.

– Tündér Panka! – kiáltott fel meglepetten Pakli. – Nem ismertelek meg. Ha tudtam volna, hogy te vagy, akkor nem lettem volna ennyire goromba.

Pakli manó egy kedves, torzonborz kis manócska volt, Panka egyik legjobb barátja, akivel képesek voltak órákon át játszani a Tündérréten. Azért hívták Paklinak, mert mindig több pakli kártya lapult a zsebében, és verhetetlen volt bármely kártyajátékban. Néha-néha engedte Pankamankát is nyerni a Fekete Péterben, de csak azért, hogy Panka legközelebb is játsszon vele. Pakli eredetileg ugyanakkora volt, mint Pankamanka, mert a manók pontosan olyan magasak, mint a tündérek.

– Mi történt veled? – kérdezte még egyszer

Pankamanka. – Hogyhogy ennyire össze-mentél? Majdnem eltapostalak – tette hozzá aggódva.

– Gonosz varázslat! – sóhajtott Pakli. – Mindent elmesélek, csak előbb adj valamit ennem, mert mindjárt éhen halok.

– Én is nagyon éhes vagyok, de sajnós üres a tarisznyám, semmivel sem tudlak megkínálni – válaszolta Pankamanka.

– Hát akkor – ugrott fel Pakli –, menjünk haza hozzátok, és együnk Kamilla tündérmami finom főztjéből!

– Engem nagyon le fog szidni – szomoro-
dott el Panka, és elmesélte Paklinak, mi történt az iskolában. – Különben is, ha téged így meglát a mamim, akkor egyből összehívja a tündértanácsot, és a Tüntikék elé kell állnod.

– Ajajaj... – nyögött Pakli manó. – Nem akarom, hogy a Tüntikék megtudják, mi történt velem, ezt csak neked fogom elmondani, és neked is meg kell esküdnöd, hogy nem árulsz el senkinek.

– Rendben – bólintott Pankamanka. – Bár még azt sem tudom, mit fogsz mesélni nekem,

de mindig jó barátom voltál, ezért megígérem, lakat lesz a számon.

– Mit szólnál, ha bebújnék a tarisznyádba, és úgy vinnél haza? Aztán elbújtathatnál a szobádban. Kérlek! – tette hozzá könyörögve Pakli manó.

– Na, jó! – egyezett bele Pankamanka. – De nem lesz kellemes végighallgatnod, amilyen szidást fogok kapni a mamimtól az iskola miatt.

Pankamanka tudta, hogy nem hagyhatja itt az úton a barátját, hiszen bárki ráléphet akaratlanul is.

Szépen lassan becsúsztotta Paklit a tarisznyájába, és elindult hazafelé.

3. rész

Amelyben kiderül, mi történt Pakli manóval, és megtudhatjuk, ki az a Hupszli.

Kamilla tündérmaminak volt a legszebb kertje egész Tündérföldön. Ha Pankamának rossz kedve volt, kijött ide a gyönyörű, színes virágok közé. Beszívta az illatukat, és máris jobb kedvre derült.

Most azonban nem segítettek a gyönyörű virágok a kedvén, sem az illatukkal, sem a látványukkal. Tudta, hogy Kamilla tündérmami meg fogja büntetni valamivel.

Remélem, sütit azért kapok ebéd után – motyogta magában, mert tudta, hogy ma málnakrémes túrótortát sütött Kamilla, ami majdnem olyan finom volt, mint a tündérmami krémes torta.

Benyitott az ajtón, és körülnézett: sehol senki.

– Mami, mami! – kiabált Pankamanka, ám válasz nem érkezett.

– Hol lehet ilyenkor? – csodálkozott Panka. Magában örült egy kicsit, mert így későbbre lehet halasztani a kellemetlen beszélgetést.

– Kiengednél végre? – ficánkolt Pakli. – Tudod, milyen kényelmetlen itt a tarisznya alján?

– Jaj, ne haragudj! – kapott észbe Panka. – Nagyon elgondolkodtam.

– Jó, jó – mondta Pakli –, de mit eszünk? Mindjárt éhen halok! – toppantott mérgesen az asztal közepén, ahová Panka letette.

– Nem maradhatsz a konyhában – mondta Panka –, mami bármikor hazajöhet, és ha így meglát...

– Akkor vigyél a szobádba gyorsan – javasolta Pakli. Az előbbi haragja elszállt, most már inkább ijedt volt a hangja.

Abban a pillanatban, ahogy beléptek a szobába, Panka már tudta, hogy a mami észrevette az itthon hagyott tündérpalcát, mert az

asztalán ott hevert egy levél, rajta a tündérpálcával. Óvatosan letette Paklit az ágyra, és felemelte a levelet, amely így szólt:

Pankamankám!

Miközben a szobádat takarítottam, megtaláltam a tündérpálcádat, amit itthon felejtettél.

Biztos vagyok benne, hogy Boróka tanító úr hazaküldött, hiszen e nélkül nem tudsz tanulni.

Büntetésből nem ehetsz a málnakrémes túrótortából, amit ma sütöttem. Átmentem Tündér Lina anyukájához, hogy megbeszéljük az idej tündérruhadivatot.

*Légy jó, ebédelj meg, aztán tanulj!
Szerető tündérmamid:*

Kamilla

– Valahogy éreztem, hogy a tortával fog megbüntetni – sóhajtott Panka. – Na, mindegy! – legyintett, s odafordult Paklihoz.

– Gyere, ebédeljünk gyorsan, aztán el kell mesélned, mi a csuda történt veled.

Pillanatok alatt eltűntették az ebédet, olyan éhesek voltak. Aztán visszamentek a szobába.

– Na, ki vele! Mi történt? – szolt Panka.

– Hát, az úgy volt... – kezdte Pakli.

– Ejnye, Pakli, látom rajtad, hogy füllenteni készülsz. Görbül a bal füled. Tudod, hogy túl jól ismerlek, úgyhogy csak az igazat mondd!

– szolt rá Pankamanka Paklira, aki tényleg valami füllentésen törte a fejét.

– Igazad van, téged nem csaphatlak be. Elmesélem az igazat elejétől a végéig, de ígérd meg, hogy nem szólsz közbe, és nem leszel rám mérges! – kérlete Pakli.

– Ígérem – bólintott Panka.

– Tehát – kezdte Pakli –, az egyik reggel úgy ébredtem, hogy semmi, de semmi kedvem nem volt a bodzaszedéshez. Így hát ellógtam a munkából, és elindultam sétálni. Céltalanul kóboroltam a tündérföldeken, közben beszélgettem a madarakkal, a katicákkal. Ha megéheztem, akkor leültem egy fa tövébe, és édesgyökeret rágcsáltam. Olyan jól indult

minden: csak sétáltam, sétáltam, és boldog voltam, hogy nem kell a földeken dolgoznom, mint a többieknek. Aztán... – Itt elhallgatott egy pillanatra, de gyorsan folytatta, mert Panka úgy nézett rá, hogy tudta, nincs mese, el kell mondania mindent.

– Szóval addig-addig sétáltam, míg egyszer csak azt vettem észre, hogy egy hatalmas rózsakerítés előtt állok.

– Szent csipkebogyó! – kiáltott fel Pankamanka. Ezt már nem bírta szó nélkül megállni. – Te Hupszli boszorkány földjén jártál!? Tudod, hogy ez tiltott dolog tündérnek is, manónak is!

– Tudom, tudom, de hidd el, hogy nem vettem észre, csak amikor már késő volt – védekezett Pakli.

– Na, jó... – mondta Panka. – Mesélj, megpróbálok nem közbekiáltani. Mondd el, milyen kalamajkába keveredtél már megint.

– Mire észrevettem, hogy ez már Tündérföld széle – folytatta Pakli –, addigra már lement a nap, és sötét lett. Azt gondoltam, hogy egy fa tövében töltöm az éjszakát, aztán

reggel szépen hazasietek, mintha mi sem történt volna. Soha nem tudta volna meg senki, hogy ott jártam. Hamar elaludtam, hisz nagyon elfáradtam az egész napos sétálgatásban.

– És mi történt?! – vágott közbe Pankamanka, mert csak nem bírta ki, hogy ne szóljon közbe.

– Panka! – kiáltott rá sértődötten Pakli manó. – Ha még egyszer közbeszólsz, én esküszöm, hogy befejezem a mesélést!

Panka csak a fejével intett, hogy most már tényleg csöndben fog maradni.

– Reggel, amikor felébredtem, azt sem tudtam, hol vagyok. Egyben voltam csak biztos, hogy nem azon a helyen aludtam el, ahol aztán felkeltem. Körülnéztem, és egy csudaszép házban, egy szép, faragott ágyban találtam magam. Olyan kényelmes volt az az ágy, hogy legszívesebben ki se keltem volna belőle, de persze nagyon kíváncsi voltam, hová csöppentem. Elindultam hát, hogy körülnézzek, s kiderítsem, valójában hogyan is kerültem én ide. Hatalmas volt ez a ház,

egymásba nyíltak a szebbnél szebb szobák. Tele gyönyörű bútorokkal, képekkel, virágokkal. Végül sikerült megtalálnom a konyhát, ahol Hupszli éppen reggelit készített. Tátva maradt a szám a csodálkozástól, amint megpillantottam őt. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy boszorkány, hanem úgy, mint egy gyönyörű tündér. Majdnem olyan szép volt, mint te – nézett kedvesen kis barátnőjére.

– Hupszli szép? – gondolta magában meg-rökönyödve Pankamanka. Mindig azt hitte, hogy egy boszorkány csak csúf lehet.

– Bizony, Pankamanka, Hupszli nagyon szép – mondta Pakli, mert látta Pankán, mennyire csodálkozik. – Nemcsak hogy nagyon szép, nagyon kedves is – tette hozzá –, legalábbis a lelegején az volt. A konyhájában, a tűzhely fölött van egy fatábla, amibe bele van faragva nagy betűkkel, hogy:

Elmesélte nekem, hogy meglátott a fa alatt aludni, és nem akarta, hogy kényelmetlenül töltssem az éjszakát, ezért odavarázsolt a házába, méghozzá a legkényelmesebb ágyába. Reggel aztán reggelivel kedveskedett nekem, és minden jól ment egészen addig, amíg...

– Amíg elő nem vetted a kártyáidat – fejezte be a mondatot Pankamanka. – Fogadjunk, hogy csaltál a játékban!

Pakli lesütötte a szemét, és úgy válaszolt:

– Igaz, hogy csaltam, de csak egy icike-picikét. – Aztán szégyenkezve ránézett Pankára.

– Nem bírtam elviselni, hogy folyamatosan csak ő győzött.

– Tehát csaltál – mondta halkán Panka. – Aztán mi történt?

– Abban a pillanatban, amikor először észrevette a csalást, még nem is volt igazán mérges, csak amikor rájött, hogy többször is csaltam, akkor haragudott meg igazán. Hiába ígértem, hogy nem fordul elő többé, megharagudott, és azt mondta, hogy tanulnom kell a hibáimból. Azzal ilyen apróvá varázsolt, és egy hókuszpókusszal visszarepített Tündérföldre.

– Ennyi a történet? – kérdezte Pankamanka.

– Hát, nem egészen... – vakargatta a fejét Pakli.

– Na, bökd ki, mi van még! – türelmetlenkedett Pankamanka.

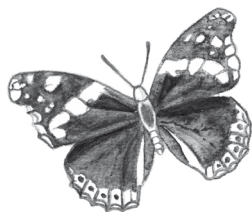
– Csak egy módja van, hogy ismét a régi lehessek, és ebben csak te tudsz segíteni nekem.

– Pakli! – kiáltott most már mérgesen Panka.

– Jól van, jól van, mondom már! – vágta rá gyorsan Pakli. – Csakis akkor varázsol vissza, ha elmegy hozzá egy tündér, és ő kéri rá. Ez a kívánsága.

– Atyavilág, Pakli! – rivallt rá Panka. – Ezt jól megcsináltad!

4. rész

Amelyben megtudhatjuk, hogy Pankamanka segít-e Paklinak, és Kamilla tündérmami is elkezd gyanakodni, hogy nincs rendben valami.

Estefelé megérkezett Kamilla tündérmami, és elég furcsának találta, hogy Pankamanka nagyon szótlan. Vacsora közben is alig-alig szólt, pedig máskor folyton csiripelt.

– Valami baj van, édesem? – kérdezte vacsora után mami.

– Nem, nincs semmi baj, csak nagyon fáradt vagyok – válaszolta Pankamanka.

– Biztosan bántják az iskolában történtek – gondolta magában tündérmami. Este, lefekvés előtt mondta is Panka papájának, hogy szegénykét hogy megviselték az iskolában történtek. Panka és Pakli manó egész éjjel le sem hunyta a szemét.

– Ne haragudj rám, Panka, de csak rád számíthatok. Ha nem segítesz rajtam, örökre akkora maradok majd, mint egy béka.

– Úgyis tudod, hogy segíteni fogok! De hogy mi lesz ebből! Ha kiderül, hogy Hupszli földjén jártam, ki is tagadhatnak a tündér nemzetségből!

Pirkadt már, mikor sikerült végre elaludniuk az átvirrasztott éjszaka után. Reggel Kamilla mami szinte sajnálta felébreszteni Pankamankát, olyan édesdeden aludt.

– Pankamanka! – szólt először halkán, de a kicsi meg se mozdult.

– Pankamanka! – szólt mami újra, de most már sokkal hangosabban. Erre lassan kinyitotta édes kis szemeit, és zavartan nézett fel mamira. Pakli is felébredt időközben, de meg se mert moccanni a párna alatt, nehogy mami észrevegye.

– Megkértem este Tündér Linát – suttogta mami Panka fülébe –, hogy együtt menjetek az iskolába. Mindjárt itt lesz a kapuban!

– Ez csodálatos! – gondolta Pankamanka. – Most még Lina elől is dugdoshatom Paklit.

Egyébként szerette Lina tündért. Jó barátok voltak, de most csak megnehezítette a dolgát. Este azt tervezték Paklival, hogy iskolaidőben elmennek Hupszlihoz, de ha Lina kíséri őt iskolába, akkor kénytelen lesz valóban oda menni.

Lina türelmesen várta a kapuban, amíg ő Paklival vitatkozott a szobájában.

– Értsd meg, hogy nem vihetlek magammal az iskolába, mert ott is csak bajba keverednél!

– Ki sem dugom a fejemet a tarisznyádból! Megígérem! – fogadkozott Pakli.

Panka hitte is, meg nem is. De végül csak kötélnek állt, és megengedte kis barátjának, hogy elrejtőzzön a tarisznyájában.

Tündérország csodálatos világ,
ide kalauzol el ez a fordulatos
meseregény.

Bepillanthatsz a tündérek
és manók életébe,
részt vehetsz mókás és
izgalmas kalandjaikban.

Miközben Pankamanka és Paklimanó
egyik kalandból a másikba keveredik,
megismerkedhetsz Hupszlivál,
a tündérlelkű boszorkánnyal.

Végül megtapasztalhatod,
hogy az igaz szeretetnél
és a barátságnál
nincs fontosabb a világon.

7 éves kortól ajánljuk

1999 Ft

ISBN 978 963 9708 48 8

9 789639 708488

 Könyvmolyképző Kiadó